

Arrest

nr. 179 639 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUMAHDI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 oktober 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 28 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende een inreisverbod. Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan de heer:

(...)

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.09.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*

• *2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12.09.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan mevrouw:

(...)+ minderjarig kind

(...)

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.09.2013.

REDEN VAN BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 12.09.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar; omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij blijkt dat het inreisverbod ten aanzien van de tweede verzoekende partij werd ingetrokken op 17 maart 2014. De verwerende partij meent dan ook dat

de vordering tot nietigverklaring in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing zonder voorwerp is.

De advocaat van de verzoekende partijen heeft geen opmerkingen betreffende voormelde vaststelling en de daaruit voortvloeiende conclusie van de verwerende partij.

Het beroep is derhalve zonder voorwerp, en aldus onontvankelijk, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een tweede middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de formele motiveringsplicht *iuncto* artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Ondergeschikt voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen lichten hun tweede middel toe als volgt:

"1.

De duur van het inreisverbod wordt bepaald op het maximum van 3 jaar.

Deze (maximum)duur van het inreisverbod maakt niet het voorwerp uit van enige motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorvoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van 3 jaar.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximum- termijn van 3 jaar voorop.

"Art. 74! 11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)"

Uit het gestelde in art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan getroffen worden.

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)

Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV X/ II, zie p. 7 en 8) (stuk 7)

In casu ontbreekt elke motivering terzake de duur van het inreisverbod zodat een schending van de formele motiveringsverplichting voorligt.

2.

Indien uw Raad toch van oordeel zou zijn dat er een motivering zou voorliggen terzake de duur van het inreisverbod, dient minstens vastgesteld dat deze motivering gebrekkig is, en onvoldoende rekening houdt met de gegevens eigen aan deze zaak.

Zoals hierboven uiteengezet, was het bevel om het grondgebied te verlaten genomen jegens tweede verzoekster reeds vernietigd op het ogenblik van de betekening van het inreisverbod.

Er was derhalve geen feitelijke, noch juridische grondslag om een inreisverbod te betekenen aan tweede verzoekster, die de echtgenote is van eerste verzoeker.

Het inreisverbod genomen jegens eerste verzoeker, houdt op geen enkele wijze rekening met

- *de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet welke werd ingediend voor tweede verzoekster (bortskanker), en waarvan de onontvankelijkheidsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd bij arrest dd. 28 januari 2014; (stuk 4)*
- *de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen jegens tweede verzoekster; (stuk 3)*

M.a.w. jegens de echtgenote van eerste verzoeker ligt er geen bevel om het grondgebied te verlaten voor, en haar aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet is nog steeds hangende;

Door geen rekening te houden met deze gegevens c.q. deze feitelijke situatie van de echtgenote van eerste verzoeker, schendt de Staatssecretaris de materiele motiveringsverplichting (terzake de duur van het opgelegde inreisverbod) alsook de verplichting in hoofde van de Staatssecretaris om de beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, rekening houdend met alle feitelijke gegevens van de zaak.”

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de voornoemde artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De genoemde artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

4.3. De verzoekende partijen menen dat de duur van het inreisverbod wordt bepaald op het maximum drie jaar doch dat deze (maximum)duur van het inreisverbod niet het voorwerp uitmaakt van enige motivering, dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van drie jaar. Zij wijzen er op dat artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval en een maximumtermijn van drie jaar vooropstelt, dat dit inhoudt dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar. De verzoekende partijen wijzen er op dat de discretionaire bevoegdheid gepaard gaat met een formele motiveringsplicht en stelt dat *in casu* elke motivering ontbreekt betreffende de duur van het inreisverbod. Voorts stellen de verzoekende partijen nog dat onvoldoende rekening gehouden wordt met de gegevens eigen aan deze zaak.

4.4. De verwerende partij citeert in de nota met opmerkingen de motieven van de eerste bestreden beslissing en stelt dat de bewering van de verzoekende partij dat het inreisverbod niet of gebrekkig gemotiveerd wordt, gezien de geciteerde motivering, niet kan worden aanvaard.

4.5. De Raad onderzoekt de motivering van de eerste bestreden beslissing in het licht van de relevante wettelijke bepaling, met name artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In de eerste bestreden beslissing wordt vermeld, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat de termijn van het inreisverbod drie jaar is omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Daarbij wordt gepreciseerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 12 september 2013, dat zij nog steeds illegaal in het Rijk verblijft en dat zij na het betekenen van dit bevel geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.

De Raad stelt vast dat het opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. Uit recente rechtspraak van de Raad van State volgt dat uit de motivering van de duur van een inreisverbod in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient te blijken dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, minstens dat de Raad het motief voor het nemen van het inreisverbod zelf, met name het niet voldoen aan de terugkeerverplichting en alle gelijkaardige motieven die op hetzelfde neerkomen zoals *“geen stappen ondernomen hebben om het grondgebied te verlaten”*, niet kan beschouwen als een motief voor de duur (in die zin RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

In de bestreden beslissing wordt letterlijk vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd *“omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”*, waarna wordt verwezen naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten waaraan geen gevolg werd gegeven en er op wordt gewezen dat verzoeker nog steeds illegaal in het Rijk verblijft. Daarmee wordt slechts vermeld dat aan een eerder bevel geen gevolg werd gegeven, maar er wordt geenszins verduidelijkt waarom voor de maximale termijn van het inreisverbod wordt gekozen. De Raad kan de verzoekende partijen volgen dat niet wordt gemotiveerd waarom aan de eerste verzoekende partij een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van drie jaar. Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De vaststelling dat de eerste verzoekende partij na dat ene bevel geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat de eerste verzoekende partij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting, zodat dit ook niet kan worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering omtrent de duur van het inreisverbod. (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

Gelet op het voorgaande stelt de Raad een schending vast van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in het licht van artikel 74/11, §1 eerste lid van de vreemdelingenwet, nu blijkt dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

4.6. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van Berat BERISHA wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER